

steriets direkte Forespørgsel til Købstæderne. Men det maa ikke — og det mener heller ikke Købstadforeningen — tages som Udtryk for, at man ikke i disse Købstæder agter at foretage noget til Imødegaaelse af Arbejdsløsheden. Aarsagerne til, at der ikke er svaret, kan være mange forskellige, dels dette, at man ikke er færdig med sine Overvejelser, dels ogsaa, at man staar usikker for Tiden og ikke endnu har de Pengemidler til Disposition, som Arbejdets Iværksættelse kræver. Men jeg tvivler ikke om, at der er en redelig og god Villie rundt i Kommunerne til at bøde paa Vanskelighederne, saaledes at det Antal Arbejdsdage, der, som jeg her har nævnt, allerede er tilvejebragt, vil blive væsentligt forøget. Adskillige af de Kommuner, som har besvaret Ministeriets Forespørgsel, henleder samtidig Opmærksomheden paa, at der er betydelige Arbejder, med hvis Planlægning man ikke er færdig, med hvis tekniske Forberedelser man ikke er naaet til Ende, men at dette vil ske i den nærmeste Fremtid, saaledes at det tør forventes, at yderligere Arbejder vil blive sat i Gang, ogsaa i de Kommuner, som allerede har gjort Rede for Forholdene. Jeg synes derfor, at hele dette Spørgsmaal er kommet ind i en forholdsvis lykkelig Gænge, saaledes at det, som jeg havde ventet, ogsaa vil ske, nemlig, at naar vi fik den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse bort, vil Arbejde træde i Stedet for Understøttelse i langt større Omfang end hidtil; og jeg mener, at dette maa hilse med Glæde. Men man maa — for at gentage det — ikke være blind for, at hvad der i indeværende Vinter kan gøres, betyder en Kraftanstrengelse med Hensyn til Fremskaffelse af nyttigt Arbejde, som ikke tør forventes gentaget i kommende Vintre, i hvert Tilfælde langt fra i tilsvarende Omfang. Ogsaa dette indeholder en klar Tilkendegivelse af Nødvendigheden af, at man i Erhvervslivet søger at indrette sig ved Samarbejde mellem alle Parter paa en saadan Maade, at Erhvervslivet kan komme i Gang.

Der er rettet en enkelt Forespørgsel til mig angaaende Forstaaelsen af Aldersrentelovens § 6. Det er det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, der har spurgt, og Spørgsmaalet gaar ud paa, hvorledes man skal være i Stand til at faa de 12½ pCt., som man har Lov til at benytte i Landkommunerne — ærede Medlemmer vil erindre, at det er 12½ pCt. af det Beløb, som gennem Kommunerne er udbetalt i Aldersrente i Henhold til Taksterne —, til at slaa til overfor de vanskeligst stillede Mennesker omkring i Kommunerne; det

ærede Medlem henledte Opmærksomheden paa, at saadanne Spørgsmaal har været stillet i Sogneraadforeningsmøder rundt om i Landet, og han oplyser, at Spørgsmaalet er blevet besvaret forskelligt. Det ærede Medlem Hr. Henrik Jensen har besvaret Spørgsmaalet i Aalborg Amts Sogneraadforening paa en Maade, som efter min Opfattelse er rigtig, mens en Fuldmægtig Jarby, der, saa vidt jeg forstaar det ærede Medlem, har talt i Præstø Amts Sogneraadforening, har besvaret det paa en Maade, som ikke kan siges at være rigtig. Det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen er imidlertid tilbøjelig til at give Fuldmægtig Jarbys Udtalelser Autorisation, idet det ærede Medlem siger, at det er en af Ministeriet udsendt Fuldmægtig, der her har talt. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at her tager han fejl; den Fuldmægtig Jarby, som han omtaler, er en tidligere Amtsfuldmægtig i Vejle Amt, han er ikke knyttet til Ministeriet, og Ministeriet har derfor heller ikke noget som helst Ansvar for, hvad han maatte have sagt.

Der har for Ministeriet kun foreligget Spørgsmaal af tilsvarende Art fra en enkelt Kommune, nemlig Søborg—Gilleleje, der spørger, hvorledes den skal klare sig, naar det Beløb, der er til Raadighed til Sygehjælp og til personligt Tillæg til Aldersrentenydere, er opbrugt. Nu er der med Hensyn til den nævnte Kommune at bemærke, at der er ganske særlige Forhold til Stede der, idet der lever en Række Aldersrentenydere, som har en usædvanlig høj Alder, og som derfor i særlig Grad trænger til Pleje. Et af disse gamle Mennesker er fuldstændig blind, og han vilde kunne overgaa til Forsørgelse efter Fattiglovens § 61 som blind, medens det for de andres Vedkommende gælder, at Kommunen i Fattiglovens § 63, 2det Stykke, har en Bestemmelse, hvorigennem de vedkommende kan hjælpes, for saa vidt de opfylder de der foreskrevne Betingelser og navnlig kan føre Bevis for, at de ikke opfylder og ikke i de sidste tre Aar har opfyldt Helbredsbetingelserne for at blive Medlem af en anerkendt Sygekasse. I øvrigt udfoldes der ogsaa igennem Aldersrenteloven Bestræbelser for at holde de gamle i Sygekasserne, at formaa dem til ikke at forlade disse paa det Tidspunkt, der ligger umiddelbart forud for Adgangen for dem til at faa Aldersrente, og som Tiden gaar, tør man da vente, at Virkningen heraf vil blive den, at de Vanskeligheder, som man har i Søborg—Gilleleje